

1. Kvalitet og indhold

Der afsættes ekstra ressourcer til fælles udviklingsprojekter på skoleområdet i forhold til at styrke, inkluderende praksis, overgange, åben skole, videreudvikling af teamsamarbejde etc.

Der er tale om ganske fine tiltag og det er svært at være uenige i, at der skal bruges flere penge for at løfte både nuværende og kommende opgaver.

Belært at erfaring kan vi frygte, at der sammen med ekstra penge også kommer nye opgaver eller at penge er "øremærket" til specifikke tiltag.

Når der tilføres flere ressourcer, bør den enkelte skole selv have mulighed for at udvikle 'kerneopgaven' og de indsatser der allerede er besluttet på skolen. Her kan de beskrevne punkter sagtens give mening – men det er personalet på den enkelte skole, der bedst ved, hvad der er mest behov for.

Vi vil opfordre til, at der specifikt tilføres flere penge til specialpædagogisk bistand i almen. Den opgave er underfinansieret i dag. Det er også interessant at få beskrevet konkret hvilken form for inkluderende praksis, man tænker på?
Der er mange eksempler på at SPB fungerer godt – desværre lige så mange eksempler på det modsatte. AT SPB ikke er tilstrækkelig støtte – både som form og omfang – for eleverne.

Fremadrettet bør man udvikle på "inklusions-begrebet". Det bør ikke nødvendigvis betyde, at flere skal inkluderes i almenklassen. Måske skal de inkluderes på skolen? Måske skal de være i en specialklasse og inkluderes i frikvarterne med almen-eleverne. Begrebet inklusion er i dag meget bredere og langt mere fagligt end dengang, hvor det betød rummelighed. Den gang, hvor alle skulle rummes og 'skulle være der'.

At skulle udvikle på inklusion, handler om at skabe skole med afsæt i alle børn - og med afsæt i deres faglige og sociale ståsted og trivsel. Og det kan reelt sagtens betyde, at der ikke skal flere ind i almenklasserne.

2. Skoledistrikter/klassedannelse

Alle skoler/matrikler søges bevaret.

Alle skoledistrikter søges sammenlagt med minimum et eller dele af et andet skoledistrikt med henblik på fagligt og økonomisk bæredygtige enheder.

Hvis målet er at optimere klassestørrelsen, vil et formaliseret samarbejde mellem et antal skoler være en mulig løsning.

Det er værd at bemærke, at der er adresser med 700 elever og adresser med 70, hvilket vil give et ulige forhold i et muligt samarbejde. Skal man vælge den bedste eller den billigste løsning.

En proces med at nedlægge alle folkeskoler og oprette nye store skoler med flere adresser vil være en særdeles langvarig proces med utallige faldgruber og fare for elevflugt og oprettelse af endnu flere private skoletilbud.

Organisatorisk vil det distancere skolebestyrelsernes indflydelse på skolen, og hvordan skal bestyrelserne sammensættes? Er det repræsentativt demokrati, hvis to medlemmer repræsenterer 700 elever og to medlemmer repræsenterer 100 elever? Og er det fedt, hvis 70% af medlemmerne i en bestyrelse har tilknytning til én adresse?

I Esbjerg Kommune lavede man denne manøvre for nogle år siden – og der er delte meninger om, hvorvidt det er en succes eller fiasko. Hvis man kigger på elevtallene i Esbjerg Kommune, vil man se at det ikke er lykkedes at nedbringe antallet i nævneværdigt omfang. Der er i store træk det samme antal klasser som før deres "reform" – hvilket indikerer at den forventede gevinst i Viborg Kommune er overvurderet. Om Esbjerg Kommune har haft andre gevinster ved at lave 24 skoledistrikter til 7 skoledistrikter ved vi ikke.

VI kunne godt se en løsning, hvor der laves en bunden opgave mellem 2,3 eller 4 skoler angående optaget i 0. klasse. Skole A, B, C og D SKAL sørge for at fylde klasser op og oprette et antal klasser, der svarer til antallet af elever. Økonomien for de enkelte skoler vil automatisk tilrette sig antallet af elever. Derudover kan de enkelte bevare deres lokale særpræg og særkende. På den måde vil det oplevede serviceniveau på skolerne opleves uændret, ligesom forældre stadig vil opleve det nærvær, nærhed og tryghed, der er i en lokal skole.

Vi kan frygte, at samarbejdet åbner for at lærere og pædagoger skal arbejde på flere adresser fordi afdelingerne nu administrativt hænger sammen. Vi kan kun på det kraftigste advare mod dette, med mindre man ønsker en massiv flugt af lærere og pædagoger fra skolerne i Viborg Kommune.

Vil det også betyde, at man kan overflytte en pædagog eller lærer fra skole A

til Skole B, hvis man får lyst eller behov? Det vil smadre al kontinuitet, samhörighed eller tryghed i medarbejdergrupperne.

Hvis ansatte skal levere deres bedste, har de behov for tryghed og vished om deres arbejdsforhold og -opgaver.

Man kunne i virkeligheden også gå planken ud og lave hele kommunen til ét distrikt og fordele eleverne fra centralt hold.

Forældre og børn har behov for nærvær, nærhed og tryghed.

3. Ledelse

Der skal være ledelse på alle skoler/matrikler.

Hvad er ledelse? Er det en overlærer med beføjelse til at lave vikardækning? Er det en afdelingsleder, der skal udmønte centralt definerede opgaver? Eller der det en skoleleder?

Det er meget elastik i den nuværende formulering, der efterlader sådan cirka alle muligheder åbne. Det er ikke hensigtsmæssigt. Det er desuden svært at forholde sig til det, når man ikke kender den kontekst, der skal udmøntes i.

Overordnet set, så er god, nær og tilgængelig ledelse altafgørende for god skoledrift. Tilgængelig for både børn, forældre og medarbejdere.

Det bør sikres, at der på alle skoler/adresser af en vis størrelse er en skoleleder med beslutningsmyndighed. Måske er løsningen at ansætte en distriktsleder, der har en skoleleder under sig på alle adresser?

Det går simpelthen ikke, hvis man har en skole med tre, fire eller flere hundrede elever skal ledes af en, to eller tre afdelingsledere, der så refererer til en skoleleder, der sidder på en anden adresse.

Det er også relevant at diskutere om det er hensigtsmæssigt, at rekruttere ledere til "Stor-skoler" blandt de nuværende skoleledere? Måske, måske ikke.

Fra et forældresynspunkt vil det opleves som en væsentlig serviceforringelse, hvis der ikke længere er en tilgængelig skoleleder på skolen.

For personalet vil det være dybt utilfredsstillende, hvis de ikke længere har adgang til deres skoleleder i hverdagen, men skal vente til næste tirsdag, hvor der er kontortid.

Vores erfaring viser, at mangel på nær ledelse i længden bliver en særdeles dyr fornøjelse.

4. Tildelingsmodel

Den fremtidige tildelingsmodel tager udgangspunkt i den nye skolestruktur med færre skoledistrikter – og baserer sig i højere grad på elevtildeling.

I modsætning til tidligere bør der være en transparent proces, hvor alle kan se og forstår, hvorfor pengene fordeles som de gør. Det bør tilstræbes at alle skoler i fremtiden gives de samme økonomiske vilkår for lave god skole. Det er ikke tilfældet i øjeblikket.

Brugen af socioøkonomiske faktorer til at fordele en del af pengene bør genovervejes, da udregningen af de socioøkonomiske faktorer efterlader en del usikkerhed i forhold til de faktiske forhold. Dette anførte vi også i forbindelse med den seneste proces, hvor vi kunne påvise både faktuelle fejl, unøjagtigheder og mangler ... alligevel valgte man at bruge metoden til at fordele ressourcer.

Hvis man skal bruge metoden, bør man kigge på hvor mange børn, der reelt går på skolen. I nogle skoledistrikter er en stor andel af ressourcestærke børn i private skoletilbud – men tæller med i beregningen og derfor påvirker den socioøkonomiske faktor i positiv retning.

Der skal simpelthen kigges på både visitering og finansiering af specialpædagogiske tilbud.

Dette hænger også sammen med punkt 1. Der bør laves et 360 graders eftersyn af kommunens praksis i forbindelse med visitering af børn til SPB og specialtilbud – og ikke mindst, hvilke ressourcer der følger med.

Pengene til den specialpædagogiske indsats skal svare til den opgave, der er behov for at lave.

Dette også bemærket i punkt 1 i forhold til Special Pædagogisk Bistand i almene klasser.

Hvis vi ser bort fra autisme-området og Rosenvænget, så er kommunes specialtilbud blevet udsultet og forringet markant siden kommunalreformen. Det er gruppe af børn, der sjældent har ressourcestærke forældre til at tale deres sag – og slet ikke en landsdækkende interesseorganisation i ryggen, der kan tale deres sag nationalt.

I øjeblikket er specialområdet meget rigtigt og firkantet. Der tages ikke højde for at behovet for specialpædagogisk indsats i nogen perioder er større end andre.